

Iosafat

Iosafat a urmat pe tronul lui Iuda după tatăl său, Asa, care a fost un om temător de Dumnezeu. „Și Domnul a fost cu Iosafat, pentru că a umblat în căile dintâi ale lui David, tatăl său, și n-a căutat pe baali; ci L-a căutat pe Dumnezeul tatălui său și a umblat în poruncile Sale, și nu după faptele lui Israel“ (2 Cronici 17.3, 4). Dumnezeu i-a răsplătit această credințioasă: „A avut avere și onoare din belșug. Și inima lui s-a întărit în căile Domnului: și a îndepărtat chiar și înălțimile și așerele din Iuda“. Ce binecuvântare a fost pentru Iuda având un astfel de împărat!

În Israel, lucrurile stăteau altfel. Acolo domnea Ahab, care făcea mai mult rău decât toți împărații lui Israel care fuseseră înainte de el. „Și a fost așa: ca și cum i-ar fi fost puțin lucru să umble în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a luat de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, împăratul sidonienilor, și a mers și i-a slujit lui Baal și i s-a închinat“ (1 Împărați 16.31). Religia sidonienilor și întreaga lor slujbă au devenit familiare în Israel. Ce tristă era starea din această țară și cât de mult era dezonorat Dumnezeu! Dar acest lucru nu-l interesa deloc pe Ahab. După ce l-a omorât pe credinciosul Nabot și a luat în posesie via acestuia, lucrare în care Izabela a fost planificatorul și executorul, după vestirea judecării asupra acestui împărat nelegiuit, Duhul lui Dumnezeu nu se poate abține să comunice următoarea sentință: „Cu adevărat nu fusese nimeni ca Ahab, care s-a vândut ca să facă rău în ochii Domnului după cum îl întărâta Izabela, soția sa. Și a lucrat foarte urât, umblând după idoli, după tot ce au făcut amoriții pe care îi alungase Domnul dinaintea fiilor lui Israel“ (1 Împărați 21.25, 26).

În 1 Împărați 22 citim că Iosafat a coborât la împăratul lui Israel. Cum de ajunsese aici? El se încuscrise cu Ahab; fiul său luase de soție una din fiicele lui Ahab (2 Cronici 18.1; 21.6). Chiar dacă acest lucru s-a petrecut cu ani în urmă, totuși Iosafat l-a vizitat pe acest împărat ticălos. Legătura cu lumea aduce roadele ei rele. La începutul domniei sale a fost altfel; atunci citim despre el: „S-a întărit împotriva lui Israel“. Dacă apar legături cu lumea, chiar și prin căsătoria copiilor, judecata este cu timpul tulburată, iar mersul devine nesigur. Acest lucru îl vedem la Iosafat. El a fost binevenit pentru Ahab, deoarece acesta era preocupat de gândul de a lua sirienilor cetatea Ramot-Galaad. Această cetate, odinioară o cetate de refugiu, nu a fost restituită împăratului Ahab de către Ben-Hadad, în ciuda promisiunii sale. Pentru a o lua din nou în stăpânire era necesar războiul, dar omul, care se află sub domnia diavolului, nu întrebă de voia lui Dumnezeu într-o astfel de situație. El acționează după propria gândire.

Iosafat putea fi un ajutor prețios împăratului. La întrebarea lui Ahab, dacă vrea să meargă cu el în luptă, Iosafat a răspuns: „Eu sunt ca tine, poporul meu ca poporul tău și caii mei ca și caii tăi“. Ce fericire că Dumnezeu nu îl consideră și nu îl tratează pe slujitorul său ca pe Ahab! El face o deosebire între cei doi. Ahab l-a crezut pe cuvânt pe noul său aliat și l-a rugat să îmbrace hainele sale împărătești, în timp ce Ahab dorea să se deghizeze. Ce fatal ar fi decurs totul, dacă Dumnezeu nu și-ar fi ținut mâna peste Iosafat!

Ce parte are un credincios cu un necredincios? Nici una! Ce părtășie are lumina cu întunericul? Nici una! Împăratul lui Iuda nu mai înțelegea aceste lucruri și s-a adus pe sine în mari necazuri, pe care Dumnezeu nu le-a dorit.

„Și Iosafat a zis împăratului lui Israel: «Întrebă, te rog, mai întâi cuvântul Domnului»“ (1 Împărați 22.5). Iosafat, fiind temător de Dumnezeu, nu a dorit să facă o astfel de lucrare importantă fără să afle înainte gândurile Domnului. Este însă ciudat să observăm că el și-a continuat drumul și a plecat împreună cu Ahab la luptă, deși Dumnezeu a vestit clar prin prorocul Mica judecata asupra lui Ahab și insuccesul războiului. El își pierduse puterea; el ar fi putut să o redobândească numai prin smerire cu privire la modul său greșit de acționare. Așa stau lucrurile întotdeauna; și noi putem primi puterea pentru părăsirea unei căi greșite numai în smerire cu privire la vina noastră, pe care ne-am atras-o prin pășirea prin voință proprie pe această cale.

Ahab a îndeplinit dorința lui Iosafat, a strâns patru sute de profeți și i-a întrebat dacă să meargă sau nu împotriva cetății Ramot-Galaad. Toți au răspuns: „Suie-te, și Domnul îl va da în mâna împăratului“. Patru sute de profeți care spun același lucru, ar fi trebuit să fie suficienți. Erau mulți, dar totuși prea puțini, pentru că nu era printre ei nici un profet al Domnului. Unul singur ar fi fost suficient. Simțul spiritual al lui Iosafat a deosebit acest lucru. „Și Iosafat a zis: «Nu mai este aici vreun profet al Domnului, ca să-L întrebăm?»“ Mai era unul, Mica, fiul lui Imla; Ahab a spus despre el: „Dar îl urăsc, pentru că nu profetește de bine despre mine, ci de rău. ... Și Iosafat a zis: «Să nu vorbească așa împăratul.»“ Din comportamentul lui Ahab observăm că lumea nu vrea să asculte adevărul, ci vrea să continue să meargă mai departe nestingherită în acțiunea ei. Astăzi vedem că ea dorește să primească aprobarea pentru acțiunea ei și nu o interesează cunoașterea adevărului. Aceasta arată: caracterul ei este stricat și se află sub domnia prințului ei, tatăl minciunii.

Ahab a îndeplinit dorința împăratului lui Iuda și l-a chemat pe Mica. Este remarcabil cum diavolul a dorit să-l conducă pe profet, pe purtătorul Cuvântului lui Dumnezeu, spre minciună: solul a insistat ca Mica să vorbească la fel ca ceilalți proroci. „Și Mica a zis: «Viu este Domnul: ce-mi va zice Domnul, aceea voi vorbi.»“ Ca și cum cerința solului ar fi avut succes, la început Mica a vorbit ca ceilalți profeți. El dorea să arate neînsemnătatea cuvintelor lor și să acorde mai multă greutate profeției pe care i-a dat-o Dumnezeu. Și într-adevăr, împăratul lui Israel nu a fost mulțumit cu aceasta: „De câte ori să te pun să juri, că nu-mi vei spune decât adevărul în Numele Domnului? Și el a zis: «Am văzut tot Israelul împrăștiat pe munți, ca oile care n-au păstor. Și Domnul a zis: Aceștia nu au stăpân; să se întoarcă fiecare în pace acasă.»“ - „Nu ți-am spus eu că nu profetește de bine despre mine, ci numai de rău?“

Dar era Mica sau Dumnezeu de vină pentru aceasta? Nu erau de vină căile lui rele? Dar omul care trăiește în întuneric, nu poate gândi atât de departe. Este un semn trist când chiar și creștinii caută vina la alții, la cei care le arată ce este greșit pe calea lor, și nu o caută la ei înșiși. Să lăsăm ca lumina Cuvântului lui Dumnezeu să cadă asupra căilor și inimilor noastre pentru a nu ajunge într-o astfel de stare întunecoasă! „Deci, dacă lumina care este în tine este întuneric, ce mare este întunericul!“

Profetul le-a arătat celor doi împărați că cei patru sute de profeți au prorocit o minciună. El le-a deschis cerurile și le-a arătat adunarea din fața tronului Domnului. „Toată oștirea cerurilor stând împrejurul Lui, la dreapta Lui și la stânga Lui“. Nu avem multe locuri în Scriptură care ne arată astfel de procese în cer. Vedem lămurit acest lucru în cartea Iov. Din cele două texte învățăm că evenimentele de pe pământ au o preistorie în cer, că acolo se iau deciziile pentru acestea. Ochiului omenesc i se pare că cei care acționează pe pământ sunt liberi să decidă asupra acțiunii lor și a altora. Dar căile sunt stabilite deja în cer. Așa stăteau lucrurile și aici: Ahab trebuia să cadă în acea luptă și să-și primească judecata. Martorul fidel al Domnului a fost lovit de conducătorul acelor mulți profeți, iar împăratul l-a pus în închisoare și l-a hrănit „cu pâinea întristării și cu apa întristării, până mă voi întoarce în pace.“

Iosafat nu s-a lăsat abătut de la promisiunea sa față de Ahab. El a plecat împreună cu acesta la luptă, îmbrăcat la dorința lui Ahab în hainele sale împărătești, în timp ce Ahab s-a deghizat. Ahab credea că astfel va scăpa de atacurile dușmanului, în timp ce pericolul era îndreptat spre Iosafat. Porunca împăratului Siriei pentru cele treizeci și două de căpetenii ale carelor sale coincidea cu intenția lui Ahab: „«Nu vă luptați nici cu cel mic, nici cu cel mare, ci numai cu împăratul lui Israel.»“ Și a fost așa: cum l-au văzut căpeteniile carelor pe Iosafat, au zis: «Negreșit, acesta este împăratul lui Israel.»“ Și s-au abătut, ca să lupte împotriva lui. Și Iosafat a strigat. Și a fost așa: când au văzut căpeteniile carelor că nu era împăratul lui Israel, s-au întors de la el.“ „Și Iosafat a strigat și Domnul l-a ajutat și Dumnezeu i-a îndepărtat de la el“ (2 Cronici 18.31). Din această situație grea în care s-a adus slujitorul lui Dumnezeu, putea fi scăpat numai de Domnul, iar El a făcut acest lucru. Ce har! exclamăm noi. Și noi am aflat deseori harul Său salvator în împrejurări în care am ajuns prin greșeala noastră proprie. Odinioară, Dumnezeu l-a salvat la fel pe Lot de sub puterea împăraților care se răsculaseră

contra Sodomei. Să admirăm și să adorăm îndelunga răbdare a lui Dumnezeu! Este important să învățăm din astfel de întâmplări și să ținem seama de Cuvântul lui Dumnezeu și de atenționările Domnului.

Gândurile și măsurile lui Ahab s-au dovedit a fi inutile. Cum ar putea oameni neputincioși să zădărnicească planurile lui Dumnezeu? „Știu că Tu poți face orice și că nici o hotărâre a Ta nu poate fi împiedicată“ (Iov 42.2). „Și un om a tras cu arcul la întâmplare și a lovit pe împăratul lui Israel între încheieturile armurii. Și Ahab a zis celui care conducea carul său: «Întoarce-ți mâna și scoate-mă din tabără, pentru că sunt rănit.»“ „Și împăratul a murit și a fost dus la Samaria; și l-au înmormântat pe împărat în Samaria. Și au spălat carul în iazul Samariei. Și câinii au lins sângele său, ... după cuvântul Domnului, pe care-l spusese.“

Omul poate scăpa de judecată numai prin pocăință, iar noi găsim exemple impresionante în Scriptură, cum Dumnezeu a renunțat la rău când cel vinovat s-a smerit. Vedem acest lucru foarte clar la cetatea Ninive. Noi, cei care aparținem Domnului, să nu încheiem nici un fel de legături, nici de căsnicie, nici de alt fel, cu lumea, ci să ne păstrăm departe de ea! Nici principiile ei să nu devină principiile noastre! Mai degrabă să condamnăm prin comportamentul și gândirea noastră acțiunile lumii, pentru ca Domnul să fie cu noi și să poată fi proslăvit prin noi! În zilele în care asemănarea cu lumea ia proporții tot mai mari între creștini, este foarte important pentru fiecare din noi să ținem seama de cuvintele Domnului pe care le-a spus despre ucenicii Săi: „Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.“ Calea noastră duce într-acolo unde este El, Domnul nostru iubit, loc în care vom fi și noi curând.